

Προς το Προεδρείο της Βουλής των Ελλήνων

5 Ιανουαρίου 2023

ΑΝΑΦΟΡΑ

Προς τους κ.κ. Υπουργούς
1. Οικονομικών
2. Ενέργειας και Περιβάλλοντος
3. Ψηφιακής Διακυβέρνησης
4. Εσωτερικών

ΘΕΜΑ: Κτηματολογικό Πρόβλημα Λαγίου, Δήμου Ευρώτα Λακωνίας

Σας καταθέτουμε Επιστολή - Αναφορά της Επιτροπής των Κατοίκων του Χωριού Λάγιο, Δήμου Ευρώτα Λακωνίας, σχετικά με το κτηματολογικό πρόβλημα των εκτός οικισμού ιδιοκτησιών των κατοίκων.

Ένα ολόκληρο χωριό κινδυνεύει να μετατραπεί σε χωριό ακτημόνων αν δεν επιλυθεί το χρονίζον ζήτημα με τις συνιδιοκτησίες. Η ρίζα του προβλήματος ξεκινάει από τα τελευταία χρόνια της τουρκοκρατίας και ακόμα δεν έχει βρεθεί αποδεκτή λύση που να προασπίζει τα συμφέροντα των ανθρώπων που καλλιεργούν τη γη εδώ και εκατοντάδες χρόνια.

Μια σειρά άστοχων ενεργειών και χειρισμών, αλλά κυρίως η ατολμία της πολιτείας να δώσει ξεκάθαρες λύσεις στα προβλήματα που έχουν ρίζες στην τουρκοκρατία, έχουν φέρει τους κατοίκους της περιοχής σε αδιέξοδο.

Για τους λόγους αυτούς καταθέτουμε την παρούσα επιστολή που περιλαμβάνει με τις θέσεις και τις προτεινόμενες λύσεις της Επιτροπής των κατοίκων καθώς και τα συνημμένα σε αυτήν έγγραφα .

Παρακαλούμε για την απάντηση, τις σχετικές ενέργειες και να μας ενημερώσετε.

Ο καταθέτων Βουλευτής

Αραχωβίτης Σταύρος

ΑΝΑΦΟΡΑ

© 2006 The Authors
Journal compilation © 2006 Blackwell Publishing Ltd

Δεν έχουμε πολλές ελπίδες για το ότι θα δείτε το πρόβλημά μας καλλίτερα , διαφορετικά και τελικώς πιο αποτελεσματικά από τους προηγούμενους. Η μέχρι τώρα αντιμετώπιση δεν μας επιτρέπει τέτοια αισιοδοξία. Έχουμε ήδη προσφύγει προκαταρκτικά στον **Ευρωπαϊό Συνήγορο του Πολίτη** και στο **Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο**, οι οποίοι μας ζήτησαν για το παραδεκτό της εξέτασης

του προβλήματός μας, την δια μέσου της διαδικασίας της αναφοράς του Κανονισμού Εργασιών του Βουλής συγκεκριμένη επίσημη διατύπωση των απόψεων του αρμόδιου υπουργού και της Κυβέρνησης για το πρόβλημα. Ας εκθέσουμε όμως το πρόβλημα.

1. Το ιδιοκτησιακό πρόβλημα ενός ολόκληρου χωριού

1.1. Με την εφαρμογή του Κτηματολογίου στην περιοχή Σκάλας - Λαγίου Λακωνίας οι κάτοικοι του χωριού Λάγιο Δήμου Ευρώτα Λακωνίας έγιναν **ξαφνικά ακτήμονες**, αφού **το 90% περίπου των κτημάτων τους** καταχωρήθηκαν στην ιδιοκτησία του Δημοσίου κατά 52% και κατά 48% **σε σαράντα δύο [42] άλλους συνιδιοκτήτες, εντελώς άσχετους με το χωριό!** Χαρακτηριστικό του παραλογισμού είναι ότι οι άσχετοι αυτοί «συνιδιοκτήτες» **έχουν ένα μικρό ποσοστό, το ίδιο ακριβώς, σε όλα τα κτήματα του χωριού [!!!],** ενώ δεν έχουν ιδιοκτησία οι κάτοικοι του χωριού με τίτλους ιδιοκτησίας αρκετών δεκαετιών και, μερικοί, **με τίτλους που φθάνουν ως τη δεκαετία του 1880.** Το πρόβλημα δημιουργήθηκε στην τελική φάση της κτηματογράφησης, κατά την οποία η τότε προβλεπόμενη δευτεροβάθμια επιτροπή ενστάσεων του Κτηματολογίου, **κρίνοντας αντίθετα από την πρωτοβάθμια,** κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η περιοχή Λαγίου εντάσσεται στα όρια του λεγόμενου δασοκτήματος «Λάγιο - Τρίνησα», που ανήκε κατά 52% στο Δημόσιο και κατά 48% σε ιδιώτες. Με την απόφαση αυτή «άνοιξαν» τα κτηματολογικά βιβλία της περιοχής, ή με άλλες λέξεις **δημιουργήθηκε ένα ολόκληρο χωριό ακτημόνων,** με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Θα αναφέρουμε μόνον ότι στα περισσότερα αγροτεμάχια υπάρχουν υποθήκες προς την ΑΤΕ / Τράπεζα Πειραιώς, που παραχώρησαν στο παρελθόν οι αληθινοί ιδιοκτήτες. Οι υποθήκες αυτές είναι σήμερα άκυρες επειδή παραχωρήθηκαν από «μη κυρίους» και οι τράπεζες ζήτησαν ή την άμεση εξόφληση των δανείων ή νέες εμπράγματα εξασφαλίσεις.

1.2. Η ιστορία του δασοκτήματος έχει επιγραμματικά ως εξής: Από τις ιδρυτικές συνθήκες του νέου Ελληνικού Κράτους - Ελληνοτουρκική συνθήκη Κωνσταντινουπόλεως του έτους 1832 σε συνδυασμό με τα Πρωτόκολλα του Λονδίνου των ετών 1828/1830 - στο Ελληνικό Κράτος περιήλθε «κυριαρχικά δικαιώματι» ολόκληρο το εντός των συνόρων της τότε χώρας έδαφος [Πελοπόννησος, Κυκλάδες και Στερεά ως τη γραμμή Αχελώου - Σπερχειού], **εκτός από τα ακίνητα στα οποία οι Τουρκικές αρχές είχαν αναγνωρίσει δικαιώματα ιδιοκτησίας σε Έλληνες.** Στο λεγόμενο δασόκτημα «Λάγιο - Τρίνησα» **υπήρχε συνιδιοκτησία τριών Ελλήνων και Τούρκων, η οποία ήταν αναγνωρισμένη από τους Τουρκικές αρχές,** με αποτέλεσμα το Νέο Ελληνικό Κράτος να υπεισέλθει στη θέση των Τούρκων ιδιοκτητών και να προκύψει έτσι η συνιδιοκτησία, την οποία το Δημόσιο δεν μπόρεσε έκτοτε να επιλύσει και το ζήτημα ταλανίζει επί δύο αιώνες την περιοχή και τους κατοίκους της. Οι σύμφωνα με τα αρχικά κτηματολογικά φύλλα 52 ιδιώτες **συνιδιοκτήτες είναι απόγονοι των οικογενειών των τριών κοτζαμπάσηδων.** Από την πλευρά αυτή, η περίπτωση Λαγίου έχει μία μοναδικότητα.

1.3. Οι κάτοικοι του Λαγίου, που όλα αυτά τα χρόνια καλλιεργούν τη γη, έχουν δεθεί μαζί της επί αιώνες και έχουν πληρώσει ως Έλληνες πολίτες, φόρους μεταβίβασης και κληρονομιάς, εκδιώκονται από τις κοιτίδες τους με ενέργειες και παραλείψεις της ίδιας της Πολιτείας. Είναι αυτονόητο ότι από το 2004, που λειτουργεί το Κτηματολογικό Γραφείο της Περιοχής [Κτηματολογικό Γραφείο Κροκεών Λακωνίας] **δεν έχει καταχωρηθεί ούτε μία πράξη που να αφορά αγροτικό ακίνητο της περιοχής.** Δηλαδή τα αγροκτήματά μας έχουν γίνει κτήματα εκτός συναλλαγής. Ας σημειωθούν εξ αρχής δύο κρίσιμες παράμετροι του θέματος, δηλαδή ότι: [α] πρόκειται για έκταση **μόλις 5.817 στρεμμάτων,** στο σύνολό της καλλιεργήσιμη γη, δηλαδή δεν πρόκειται για εκτάσεις που θα μπορούσαν να εμπλέξουν τη δασική υπηρεσία. **Εξ αυτού του λόγου η διαχείριση του θέματος γίνεται από την Κτηματική Υπηρεσία Λακωνίας και όχι από τη Διεύθυνση Δασών [β]** πρόκειται για λοφώδη έκταση, που απέχει **6,5 χιλιόμετρα από την**

πλησιέστερη ακτή, δηλαδή αποκλείεται κάθε σκέψη για καταπατήσεις «οικοπέδων» με προοπτική θάλασσας και οικοπεδικής αξιοποίησης.

1.4. Τα κτήματά μας βεβαίως είναι στο σύνολό τους **τμήμα του λοφώδους και ημιορεινού τμήματος του άλλοτε ενιαίου δασοκτήματος Λαγίου**. Το πεδινό τμήμα προέκυψε μετά την αποξήρανση του έλους στην περίοδο 1928/1932, ενώ το αμμώδες παραλιακό τμήμα όπως και το καθαρά ορεινό τμήμα δεν είχαν αξία κατά τις αντιλήψεις της εποχής. Έτσι λοιπόν οι απόγονοι των αρχικών συνιδιοκτητών - προεστών και κοτζαμπάσηδων - που ως **τσιφλικάδες είχαν και πολιτική δύναμη**, ευθύς εξαρχής, δηλαδή **και πριν το 1850**, διαμοίρασαν ατύπως μεταξύ τους το λοφώδες τμήμα **αγνοώντας το Δημόσιο**, με τη λογική ότι κατά την άποψή τους το λοφώδες τμήμα αντιστοιχούσε στο ιδανικό τους μερίδιο στο όλο αγρόκτημα, παραιτούμενοι από το αμμώδες και ορεινό τμήμα, το οποίο το Δημόσιο μίσθωνε σε κτηνοτρόφους για βοσκή. Τη διανομή αυτή ανέχθηκε σιωπηρά το Δημόσιο και έτσι οι συνιδιοκτήτες με την πάροδο του χρόνου πουλούσαν ή κληροδοτούσαν τα διαιρετά τεμάχια που είχαν λάβει από τη «διανομή», τα οποία έφθασαν ως τους σημερινούς κατοίκους του Λαγίου.

1.5. Το έτος 1936 Δημόσιο και συνιδιοκτήτες διένειμαν με συμβολαιογραφική πράξη το πεδινό τμήμα που προήλθε από την αποξήρανση του έλους. Από τη διανομή αυτή εξαιρέθηκε η αμμώδης παραλιακή έκταση που παρέμεινε στη συνιδιοκτησία Δημοσίου και ιδιωτών. Οι Λαγιώτες δεν προβάλλουν δικαιώματα ούτε στην αμμώδη έκταση ούτε στην πεδινή που διανεμήθηκε προσωρινά. Με τη διανομή αυτή διανεμήθηκαν 3.737 στρέμματα, από τα οποία 2.226 στρέμματα έλαβε το Δημόσιο και 1.511 οι ιδιώτες, καθένας από τους οποίους έλαβε διαιρετά ορισμένο τμήμα. Πληροφορικά σημειώνουμε ότι το Δημόσιο διέθεσε το μερίδιό του από την διανομή του πρώην δασοκτήματος για την αποκατάσταση ακτημόνων καλλιεργητών της Περιοχής. [Πράξη Υπουργικού Συμβουλίου 145/1962]. Το ερώτημα που έρχεται αυθόρμητα είναι γιατί η διανομή δεν περιέλαβε τη λοφώδη έκταση του Λαγίου, που ήταν καλλιεργήσιμη. **Αυτό έγινε επειδή η γη αυτή είχε μοιραστεί μεταξύ των συνιδιοκτητών με τον τρόπο που εκθέτουμε στην προηγούμενη παράγραφο. Δηλαδή το Δημόσιο αναγνώρισε de facto τις οριστικοποιήσεις που είχαν κάνει οι ιδιώτες συνιδιοκτήτες.** Το ότι από το έτος 1936 ως το έτος 2000 που έγινε η κτηματογράφηση, δηλαδή επί 64 χρόνια, ούτε το Δημόσιο ούτε οι ιδιώτες συνιδιοκτήτες ενόχλησαν τους Λαγιώτες, σημαίνει ότι όλοι αναγνώριζαν de facto την οριστικοποίηση του ιδιοκτησιακού της λοφώδους έκτασης. Η Κτηματική Υπηρεσία Λακωνίας με το με αριθμό πρωτοκόλλου 2173/15.11.2006 έγγραφό της και πιο συγκεκριμένα στη σελίδα 5 του εγγράφου **αναγνωρίζει ότι η παραπάνω έκταση των 5.817 στρεμμάτων, που δήλωσαν οι Λαγιώτες στην κτηματογράφηση, κατέχεται συνεχώς και αδιαλείπτως από τους Λαγιώτες οπωσδήποτε από το έτος 1899**, έτος στο οποίο φθάνουν τα παλαιότερα έγγραφα στοιχεία. Τί άλλη απόδειξη θέλουμε για το ότι η διανομή και η διάθεση του λοφώδους τμήματος είχε γίνει από τους άμεσους απογόνους των κοτζαμπάσηδων το 19^ο αιώνα;

1.6. Στη συνέχεια καθένας από τους απογόνους των προεστών - συνιδιοκτητών του αγροκτήματος, δηλαδή μετά τη διανομή του λοφώδους τμήματος, μεταβίβαζαν στα παιδιά τους ή πωλούσαν σε τρίτους ό,τι είχαν πάρει από την άτυπη διανομή. Αγοραστές των κτημάτων ήταν οι γονείς και οι παππούδες των σημερινών Λαγιωτών, οι οποίοι **από κολλήγοι στα κτήματα των κοτζαμπάσηδων άρχισαν σταδιακά να γίνονται γαιοκτήμονες και φύτεψαν ελιές**. Οι μεταβιβάσεις αυτές, τουλάχιστον όσες έγιναν ως το έτος 1900, ήταν άτυπες, αφού και οι μεταβιβάζοντες δεν είχαν συμβολαιογραφικούς τίτλους. Γενικότερα, συμβόλαια για μεταβιβάσεις ακινήτων της περιοχής στο βαθμό που σώζονται μέχρι σήμερα, υπάρχουν μετά το έτος 1930. Εδώ όμως έρχεται και δεύτερη ατυχία. **Το Υποθηκοφυλακείο Κροκεών πυρπολήθηκε κατά τη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου των ετών 1946-1949** με αποτέλεσμα την οριστική απώλεια μεγάλου μέρους του αρχείου.

2. Η ευθύνη της Πολιτείας

2.1. Σύμφωνα με έγκυρες ιστορικές πηγές το Λάγιο ως κατοικημένος οικισμός βρίσκεται στην ίδια θέση τουλάχιστον από τα χρόνια πρώιμης Τουρκοκρατίας και η απορία είναι πώς μπορεί η Πολιτεία να θεωρεί τους κατοίκους ενός καθαρά αγροτικού χωριού ακτήμονες στο σύνολό τους, τη στιγμή που τα κτήματα κατέχονταν αείποτε από αυτούς, ζουν από αυτά, τα διαχειρίζονται και τα μεταβιβάζουν στα παιδιά τους, τα κληροδοτούν ή τα πουλούν σε τρίτους. Ταυτόχρονα, το Δημόσιο εισέπραττε φόρους από τις μεταβιβάσεις και τις κληρονομίες και ουδέποτε πρόβαλε δικαιώματα έναντι των κατοίκων. Όταν ήλθε η ώρα της Κτηματογράφησης, η ευθυνοφοβία των υπαλλήλων της Κτηματικής Υπηρεσίας Λακωνίας τους οδήγησε, επικαλούμενοι το απαράγραπτο των δικαιωμάτων του Δημοσίου και , παρά το γεγονός ότι σε πλειάδα εγγράφων τους συνομολογούν την άτυπη διανομή από τον 19^ο αιώνα, να δηλώσουν ότι το Δημόσιο έχει δικαιώματα στα κτήματα αυτά, επειδή δεν υπάρχει έγγραφη διανομή, όπως αντίθετα υπήρχε για το πεδινό τμήμα που διανεμήθηκε το έτος 1936. Ως εκ τούτου δήλωσαν ανύπαρκτα δικαιώματα του Δημοσίου, αν και με το με αριθμό πρωτοκόλλου 2173/15.11.2006 έγγραφό της Κτηματικής Υπηρεσίας Λακωνίας αναγνωρίζουν ότι η παραπάνω έκταση των 5.817 στρεμμάτων, που δήλωσαν οι Λαγιώτες στην κτηματογράφηση, κατέχεται συνεχώς και αδιαλείπτως από τους Λαγιώτες οπωσδήποτε από το έτος 1899 [!] **Το ιδιοκτησιακό του Λαγίου είναι πρόβλημα που το δημιούργησε η γραφειοκρατία!**

2.2. Η ευθύνη του Δημοσίου έγκειται στο ότι ουδέποτε καταχώρησε στο τοπικό Υποθηκοφυλακείο οποιοδήποτε έγγραφο από το οποίο προκύπτει η ιδιοκτησία του και σε κάθε περίπτωση η διεκδίκησή των κτημάτων μας, όπως προκύπτει από το προσκομιζόμενο πιστοποιητικό του Υποθηκοφύλακα Κροκεών. Έτσι λοιπόν ο προτιθέμενος να αγοράσει ακίνητο έκανε έλεγχο στο Υποθηκοφυλακείο και έβλεπε το ακίνητο «καθαρό» και, συνεπώς δίνοντας πίστη στα δημόσια βιβλία, το αγόραζε. Και τώρα έρχεται το Δημόσιο, επικαλούμενο τους με τα σημερινά κριτήρια अपαράδεκτους νόμους για την προστασία της δημόσιας περιουσίας, και προβαίνει σε δήλωση ιδιοκτησίας εγκλωβίζοντας **ΑΝΑΔΡΟΜΙΚΑ όλον τον κόσμο, τον οποίο υποχρεώνει να αποδείξει νομή και κυριότητα το αργότερο ως το 1885. Όμως τότε σε όλη τη χώρα και ιδιαίτερα στην περιοχή της Μάνης, στην ηγεμονία της οποίας περιλαμβάνονταν το Λάγιο, οι μεταβιβάσεις γίνονταν «δια λόγου». Αλλά και μεγάλος αριθμός συμβολαίων καταστράφηκαν από την πυρπόληση του Υποθηκοφυλακείου κατά τη διάρκεια του εμφυλίου. Πού να βρεθούν συμβόλαια; Από την άλλη πλευρά η νομή αποδεικνύεται με μάρτυρες. Θα πρέπει λοιπόν να βρούμε ένα μάρτυρα 160 ετών, που θα ήταν περίπου 20 ετών το 1885, για να καταθέσει ότι γνώριζε ότι νομέας των κτημάτων ήταν ο πρόπαππος του σημερινού ιδιοκτήτη. Το θέμα θα ήταν για γέλια, αν δεν έκλαιγαν οι Λαγιώτες.**

3. Η απέλπιδα προσπάθεια προσφυγής στη Δικαιοσύνη.

3.1. Στην απελπισία μας σκεφθήκαμε να προσφύγουμε στα πολιτικά δικαστήρια. Όμως η άσκηση αγωγής για τους πιο πολλούς κατοίκους είναι αδύνατη οικονομικά, επειδή τα έξοδα θα υπερέβαιναν την αξία του μικρού κλήρου των περισσότερων εναγόντων, αφού το Δημόσιο κατά πάγια τακτική φθάνει τις δίκες ως τον Άρειο Πάγο. Σκεφθείτε μόνον ότι κάθε κάτοικος είχε να κάνει σε κάθε στάδιο της δίκης 70 επιδόσεις με δικαστικό επιμελητή. Έτσι η ατομική αγωγή υπερέβαινε το «δύνασθαι» της συντριπτικής πλειοψηφία των κατοίκων.

3.2. Μοιραία καταφύγαμε σε τρεις ομαδικές αγωγές, **όμως τα δικαστήρια αρνήθηκαν την ομοδικία και διατάξανε το χωρισμό των δικών** [αποφάσεις 257/2019, 236/2020, 237/2020 και 327/2020 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Σπάρτης]. Έτσι λοιπόν αποκλείστηκε de facto και ο δικαστικός δρόμος.

4. Η λύση που προτείνουμε για το πρόβλημα.

4.1. Διευκρινίζουμε εξ αρχής ότι **δε ζητάμε από το Δημόσιο να παραιτηθεί από δικαιώματά του ή να προβεί σε χαριστικές πράξεις**, όπως έκανε σε ανάλογες περιπτώσεις. Θυμίζουμε ότι με το Ν. 3147/2003, ΦΕΚ Α135/5-6-2003, το Δημόσιο παραιτήθηκε από τα δικαιώματά του στο λεγόμενο κτήμα Μανωλάδας. Θυμίζουμε ακόμη ότι το Δημόσιο διέθεσε το μερίδιο που πήρε από τη διανομή του πεδινού τμήματος σε ακτήμονες καλλιεργητές για την αποκατάστασή τους [Πράξη Υπουργικού Συμβουλίου 145/1962]. Εξάλλου, παρόμοιες λύσεις δεν μπορούν να θεραπεύσουν το πρόβλημα του Λαγίου στο σύνολό του, επειδή εκτός από το Δημόσιο υπάρχουν και οι ιδιώτες συνιδιοκτήτες.

4.2. Εμείς ζητούμε την επανάληψη της διαδικασίας στη δευτεροβάθμια επιτροπή, επειδή η απόφασή της είναι άκυρη και παράνομη για τους εξής λόγους.

4.2.1. Θυμίζουμε ότι στην πρωτοβάθμια επιτροπή ενστάσεων οι κάτοικοι του Λαγίου είχαν δικαιωθεί και ότι στην απόφαση αυτή το Δημόσιο εναντιώθηκε με ένσταση. Το ενιστάμενο Ελληνικό Δημόσιο, ποιούμενο χρήση της τότε ισχύουσας νομοθεσίας, **δεν κλήτευσε στη συζήτηση της ένστασης τους αναγνωρισμένους με την απόφαση της πρωτοβάθμιας επιτροπής ιδιοκτήτες των επίμαχων αγροκτημάτων** με αποτέλεσμα την ανατροπή της πρωτοβάθμιας απόφασης και των απώλεια των περιουσιών τους, **χωρίς να ακουστούν**. Έχουμε λοιπόν **ακυρότητα από έλλειψη ακροάσεως** σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 20 & 1, 17 & 1 και 25 και του ισχύοντος Συντάγματος καθώς και τα άρθρα 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ και 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΔΣΑ .

4.2.2. Ακόμα και αν γινόταν δεκτή η ένσταση του Δημοσίου κατά το μερίδιό του, δηλαδή ακόμα και αν δικαιώνονταν το Δημόσιο, ενόψει της διαφορετικότητας ιδιαιτερότητας των εμπραγμάτων δικαιωμάτων επί των συγκεκριμένων ακινήτων, δηλαδή της συνιδιοκτησίας Δημοσίου και ιδιωτών σε ακίνητα που δεν είναι εκτός συναλλαγής και ως εκ τούτου σε ακίνητα που τα εμπράγματα δικαιώματα κρίνονται με διαφορετικούς κανόνες για το Δημόσιο και με διαφορετικούς για τους ιδιώτες συνιδιοκτήτες, οι κάτοικοι του Λαγίου - αναγνωρισμένοι ιδιοκτήτες με την απόφαση της πρωτοβάθμιας επιτροπής - **στερήθηκαν το δικαίωμα να προβάλουν την ένσταση χρησικτησίας**, η οποία παραδεκτώς μπορούσε να προβληθεί κατά των ιδιωτών συνιδιοκτητών και, λόγω της μακροχρονίου νομής, να γίνει και ουσιαστικά δεκτή.

4.2.3. Η νομοθετική αυτή αστοχία διαγνώστηκε από το Νομοθέτη, ο οποίος με το Ν. 3481/2006, άρθ. 1 παρ. 13 [ΦΕΚ Α/162/2.8.2006] αναμόρφωσε τη σύνθεση των επιτροπών και τον τρόπο λειτουργίας τους και τελικώς επέβαλε την κλήτευση των προσώπων κατά των οποίων στρέφεται η ένσταση, **χωρίς όμως να προσδώσει στη διάταξη αναδρομική ισχύ**, δηλαδή ορίζοντας την επανεξέταση των ενστάσεων που είχαν ήδη κριθεί, έστω με αίτηση των ενδιαφερομένων.

5. Η λύση της απαλλοτρίωσης είναι νομικά αδύνατη και σε κάθε περίπτωση θα απαιτούσε διαδικασία πολλών ετών.

Όποιος εισηγήθηκε την απαλλοτρίωση του μεριδίου των ιδιωτών υπέρ του Δημοσίου, ώστε στη συνέχεια το Δημόσιο, καθιστάμενο μοναδικός κύριος να μας το παραχωρήσει, είναι βέβαιο ότι δεν γνωρίζει τη δαιδαλώδη διαδικασία της αναγκαστικής απαλλοτρίωσης. Το πρώτο ερώτημα είναι ποιος είναι ο σκοπός της δημόσιας ωφέλειας. Πλην όμως ακόμα και αν ορίσετε εσείς με την κήρυξη της απαλλοτρίωσης ως δημόσια ωφέλεια την αποκατάσταση της αδικίας σε βάρος των Λαγιωτών, τούτο δεν αρκεί, γιατί θα πρέπει να υπάρχει παράλληλα και ειδικός νόμος που να επιτρέπει την απαλλοτρίωση για το συγκεκριμένο σκοπό που θα ορίζεται στην απόφαση για την απαλλοτρίωση. Στο νόμο για την αποκατάσταση ακτημόνων δεν μπορούμε να στηριχθούμε, επειδή αποκατάσταση ακτημόνων με δημιουργία μικροϊδιοκτησιών **δεν είναι νοητή με απαλλοτρίωση ιδανικού μεριδίου**, ενώ όλοι οι Λαγιώτες δεν είναι εντελώς ακτήμονες αφού μπορεί να έχουν αγροτεμάχια σε γειτονική αγροτική περιοχή, όπως στο χωριό της συζύγου ή της μητέρας τους. Το μεγαλύτερο όμως πρόβλημα είναι τα «υπερκεείμενα» που υπάρχουν στα κτήματα όπως αγροτικά σπίτια, αγροτικές αποθήκες, γεωτρήσεις περιφράξεις και τέλος το υπερσύγχρονο συγκρότημα ελαιοτριβείου - συσκευαστηρίου της ανώνυμης εταιρείας Πολυμενάκος ΑΓΕΤΕΕ, που από μόνο του αξίζει πάνω από 2.000.000 ευρώ. Διαχωρισμό εδάφους / κτηρίων δεν μπορείτε να κάνετε - ο ιδιοκτήτης της γης είναι και ιδιοκτήτης των υπερκειμένων - επομένως θα αποζημιώσετε άσχετους ανθρώπους που δεν έχουν πληρώσει ένα ευρώ για φόρο ιδιοκτησίας όχι μόνο με την αξία της γης, αλλά και με την αξία του εργοστασίου; Σε κάθε περίπτωση, ακόμα και αν ήταν δυνατή η απαλλοτρίωση, θα χρειαζονταν χρόνος πέντε [5]

ετών!

6. Το σχέδιο πρότασης νόμου και αιτιολογικής έκθεσης.

6.1. Σε συνεργασία με τον Καθηγητή του Αστικού Δικαίου στο ΕΚΠΑ [REDACTED], που μας βοήθησε αποφασιστικά και ανιδιοτελώς, καταλήξαμε στο ότι το θέμα δεν μπορεί να λυθεί αλλιώς, παρά μόνον νομοθετικά, με νομοθέτηση ανάλογη με το Ν. 3127/2003, προσαρμοσμένου για την περίπτωση μας. Ο κ. Καθηγητής συνέταξε και πολυσέλιδη γνωμοδότηση, αντίγραφο της οποίας επισυνάπτουμε μαζί με το: [α] σχέδιο της νομοθετικής παρέμβασης και [β] αναλυτική αιτιολογική έκθεση

6.2. νομοθετική λύση του προβλήματος έχουν εισηγηθεί και υποστηρίζουν:

- Ο επιθεωρητής δημοσίων κτημάτων του Υπουργείου Οικονομικών [REDACTED] με ειδική επί του ζητήματος έκθεσή του από το έτος 1982, η οποία μνημονεύεται εν εκτάσει στη γνωμοδότηση του [REDACTED]
- Το έτος 2006 το Δημοτικό Συμβούλιο του Δήμου Κροκεών με

τη με αριθμό 104/28-7-2006 απόφασή του.

- Το Νομαρχιακό Συμβούλιο Λακωνίας με τις αποφάσεις του της 26.6. 2006 και 22.6.2009
- Το Περιφερειακό Συμβούλιο Πελοποννήσου με τη με αριθμό 257/18.7./2011 απόφασή του.
- Ο Δικηγορικός Σύλλογος Σπάρτης με τη με αριθμό 28.9.2017

απόφασή του.

- Η Κτηματική Υπηρεσία Λακωνίας με το με αριθμό 2173/15-12- 2006 έγγραφό της.

Σπάρτη 12 Δεκεμβρίου 2022

Με τιμή

Ο πρόεδρος της Επιτροπής

Λάγιο Λακωνίας

ΤΑ ΜΕΛΗ

Λάγιο Λακωνίας

Λάγιο Λακωνίας

Σπάρτη